

רב-סרן זידובר גד
2095984

בן ציפורה וצבי

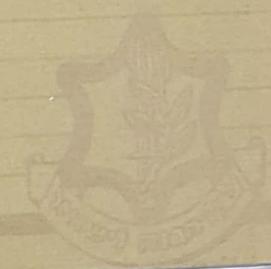
נולד ב- 2.4.1952

התגייס לצה"ל ב- 4.5.1970

שירת בבא"ח 1

נפל ב- 24.11.1981

בעת מילוי תפקידו.

זיכרון, גד

בן צפורה וצבי, נולד ביום ו' בניסן תשי"ב (2.4.1952)
בתל-אביב. בהיותו בן שנתיים נפטרה אמו, והוא גדל עם
שני אחיו בבית אביו. גד למד בבית-הספר "אלשיך"
בשכונת הדר-יוסף, ובבית-הספר התיכון-מקצועי
בתל-אביב. הוא הצטרף ל"בני-עקיבא" בגיל צעיר, אהב
ספורט, ובעיקר שחייה וכדורגל.

ביום 4.5.1970 התגייס גד לשירות סדיר בצה"ל,
בחטיבת גולני. הוא אהב את הצבא, השתלם בקורסים
אחדים, ביניהם קורס מ"כים, ובשנת 1971 עלה לדרגת רב"ט. בפברואר 1972,
עבר גד בהצלחה קורס קצינים ועלה לדרגת סג"ם. ממאי 1973 הוא התחיל לשרת
בצבא הקבע, עלה לדרגת סגן והוצב כמפקד מוצב על החרמון. מייד לאחר שפרצה
מלחמת יום הכיפורים נכבש המוצב בידי הסורים, אבל גד לחם והצליח להיחלץ מידי
הסורים יחד עם חייליו. הוא גם הציל חייל פצוע מקו האש. לימים נתן החייל
לבנו את השם גדי.

כאשר כוחות צה"ל חזרו וכבשו במהלך המלחמה את המוצב על החרמון, התכבד
גד להיכנס אליו ראשון.

באוגוסט 1974, נשא גד אשה ונולדו לו שלושה ילדים. הוא המשיך לשרת בצבא
הקבע, הועלה לדרגת סרן והוצב כמ"פ בדרום. בשנת 1980 חזר גד לחטיבת גולני,
עלה לדרגת רס"ן ונתמנה כמפקד פלוגה.

ביום כ"ז בחשוון תשמ"ב (24.11.1981), בהיותו עם משפחתו בבית, נפטר באורח
פתאומי מהתקף לב. בן 29 שנים הוא היה במותו.
מפקד יחידתו כתב עליו לאשתו: "בעלך היה מפקד שנתן דוגמה אישית, ודרש
מעצמו יותר מאשר דרש מפקדיו. הוא היה בעל רצון עז להשקיע ולתת ממיטבו.
מפקדיו שיבחו אותו וחבריו ופקדיו אהבוהו".
גד הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בקריית שאול בתל-אביב. הוא השאיר
אחריו רעיה, שני בנים, בת, אב, ושני אחים.

מלחמת יום הכיפורים

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)
בחדשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן, והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א. בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחדשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

היערכות כוחותינו ברמת-הגולן (6 באוקטובר 1973)
לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגזרה הצפונית של רמת-הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפחדים וצמודים - מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפח) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנוש") בן-גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת-הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ד "גולן"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגזרה הצפונית, וגדוד נח"ל-מוצנח במוצבי

הגזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ד ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

בפרוץ מלחמת יום הכיפורים שירת גד

כמפקד מוצב החרמון.

נמילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות המודיעין, האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבחם תתיקרקעו, ועליהם שכבת פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים).

ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו-13 חיילים מגדוד "גדעון" של חטיבת גולני, ו-46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפיות מחוץ למוצב.

לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום הכיפורים. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15.40 חדרו הסורים לתוך המוצב.

בתוך דקות ספורות לאחר חדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפורו החיילים הישראליים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנה 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב.

כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח ההילוך עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל 6-7 באוקטובר על ידי שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכוח הגיע לנווה-אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולת-ההילוך בוטלה על ידי אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגזרת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים.

חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות-המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מג'דל-ש'מס).

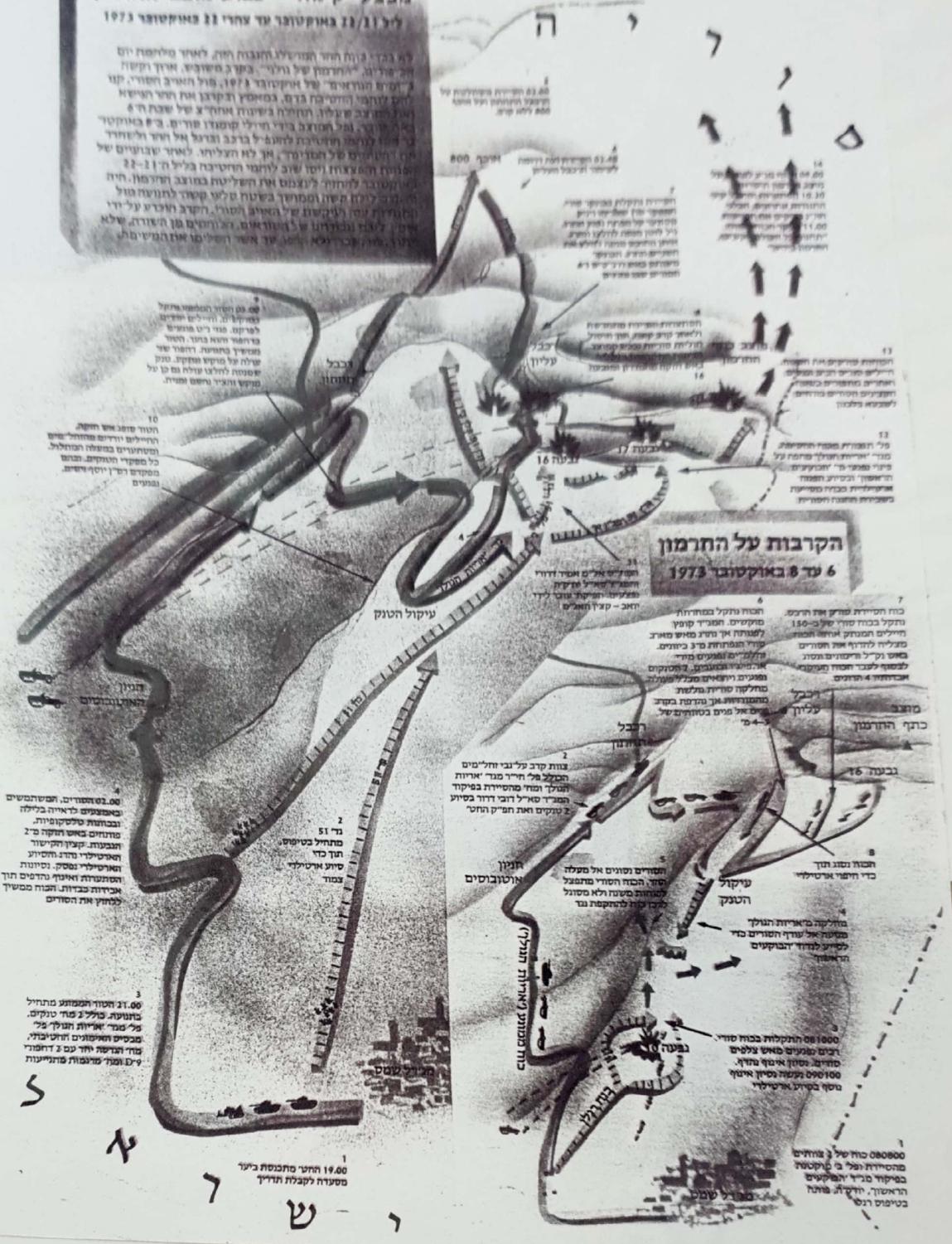
הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייך ללוחמי גדוד "גדעון", הצליח לחמוק בלילה (ליל 6-7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשדה אחרים ניתקו מגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני, שכלל כאמור 27 חיילים, ניסה פעמיים להגיע ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומסתרים, הסגירו את עצמם בלית-ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר-מכן. סך-הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

מבצע "קינוח" - כבוש מוצבי החרמון

ליל 21/22 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

ליל 21/22 באוקטובר 1973. מבצע "קינוח" - כבוש מוצבי החרמון. מבצע "קינוח" של וולף - כניסת המשורר, אריק קיסין, למוצב החרמון. מבצע "קינוח" של וולף - כניסת המשורר, אריק קיסין, למוצב החרמון. מבצע "קינוח" של וולף - כניסת המשורר, אריק קיסין, למוצב החרמון.

הקרבות על החרמון 6 עד 8 באוקטובר 1973

1. 19.00 החטי' מתמסרת בידי מסערה לקבלת הוריו

2. 21.00 הטורד הממוצע מתחיל בהתעוררות ויורדים מחרמון ומבצעים כניסה למוצב החרמון. מבצע "קינוח" של וולף - כניסת המשורר, אריק קיסין, למוצב החרמון.

3. 08.00 תוקפות כוחות סוריים מוצב מאש צלפים. סוריה: מספר אימוץ נהרג. 100 טנקים נקטעו בסיוע אימוץ. מספר בריגד ארטילרי.

4. מבצע 4 תחילים

5. תחילת מארבות תגורן. מספרת אל ערוץ החרמון כדי לסייע לנחירי הבוקעים תראפון.

6. מבצע 6 תחילים

7. מבצע 7 תחילים

8. מבצע 8 תחילים

9. מבצע 9 תחילים

10. מבצע 10 תחילים

11. מבצע 11 תחילים

12. מבצע 12 תחילים

13. מבצע 13 תחילים

14. מבצע 14 תחילים

15. מבצע 15 תחילים

16. מבצע 16 תחילים

17. מבצע 17 תחילים

18. מבצע 18 תחילים

19. מבצע 19 תחילים

20. מבצע 20 תחילים

21. מבצע 21 תחילים

22. מבצע 22 תחילים

23. מבצע 23 תחילים

24. מבצע 24 תחילים

25. מבצע 25 תחילים

26. מבצע 26 תחילים

27. מבצע 27 תחילים

28. מבצע 28 תחילים

29. מבצע 29 תחילים

30. מבצע 30 תחילים

31. מבצע 31 תחילים

32. מבצע 32 תחילים

33. מבצע 33 תחילים

34. מבצע 34 תחילים

35. מבצע 35 תחילים

36. מבצע 36 תחילים

37. מבצע 37 תחילים

38. מבצע 38 תחילים

39. מבצע 39 תחילים

40. מבצע 40 תחילים

41. מבצע 41 תחילים

42. מבצע 42 תחילים

43. מבצע 43 תחילים

44. מבצע 44 תחילים

45. מבצע 45 תחילים

46. מבצע 46 תחילים

47. מבצע 47 תחילים

48. מבצע 48 תחילים

49. מבצע 49 תחילים

50. מבצע 50 תחילים

51. מבצע 51 תחילים

52. מבצע 52 תחילים

53. מבצע 53 תחילים

54. מבצע 54 תחילים

55. מבצע 55 תחילים

56. מבצע 56 תחילים

57. מבצע 57 תחילים

58. מבצע 58 תחילים

59. מבצע 59 תחילים

60. מבצע 60 תחילים

61. מבצע 61 תחילים

62. מבצע 62 תחילים

63. מבצע 63 תחילים

64. מבצע 64 תחילים

65. מבצע 65 תחילים

66. מבצע 66 תחילים

67. מבצע 67 תחילים

68. מבצע 68 תחילים

69. מבצע 69 תחילים

70. מבצע 70 תחילים

71. מבצע 71 תחילים

72. מבצע 72 תחילים

73. מבצע 73 תחילים

74. מבצע 74 תחילים

75. מבצע 75 תחילים

76. מבצע 76 תחילים

77. מבצע 77 תחילים

78. מבצע 78 תחילים

79. מבצע 79 תחילים

80. מבצע 80 תחילים

81. מבצע 81 תחילים

82. מבצע 82 תחילים

83. מבצע 83 תחילים

84. מבצע 84 תחילים

85. מבצע 85 תחילים

86. מבצע 86 תחילים

87. מבצע 87 תחילים

88. מבצע 88 תחילים

89. מבצע 89 תחילים

90. מבצע 90 תחילים

91. מבצע 91 תחילים

92. מבצע 92 תחילים

93. מבצע 93 תחילים

94. מבצע 94 תחילים

95. מבצע 95 תחילים

96. מבצע 96 תחילים

97. מבצע 97 תחילים

98. מבצע 98 תחילים

99. מבצע 99 תחילים

100. מבצע 100 תחילים

תדריך לפני קרב

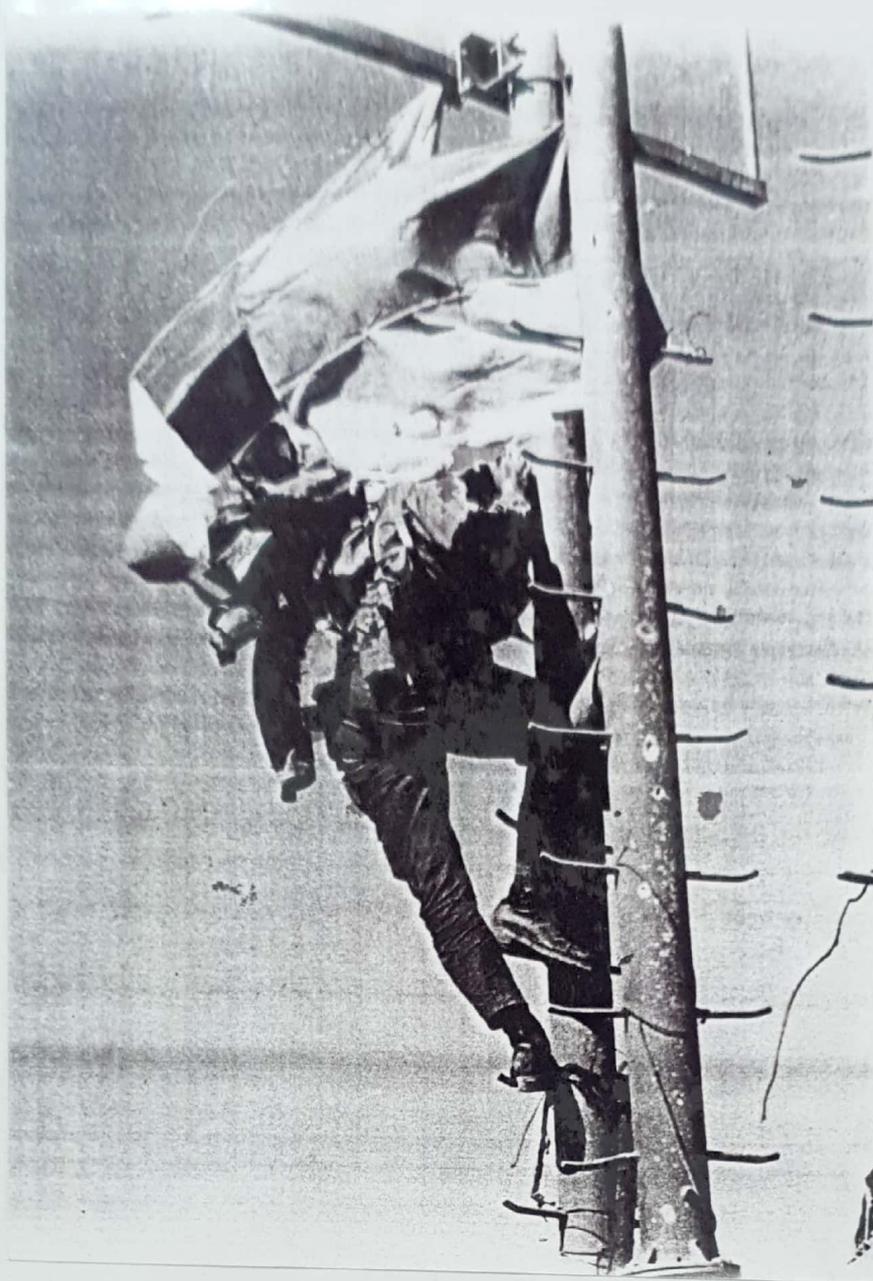
העלייה ברגל למוצב החרמון

מבצע "קינוח" – כיבוש מוצבי החרמון (21-22 באוקטובר 1973)

למרות כשלון ההתקפה ב־8 באוקטובר 1973 היה ברור למטכ"ל, לחפ"ק פיקוד צפון, למח"ט גולני, ללוחמיה ולמפקדיה, כי יש לעשות נסיון נוסף לכבוש שטח חיוני זה, שערכו הצבאי-אסטרטגי היה רב ביותר. לא בכדי כינו לוחמי חטיבת גולני את המוצב הישראלי הגדול בכתף החרמון "העיניים של המדינה". היו במוצב החרמון, הגדול והחשוב במוצבי צה"ל בחזית הצפון, מתקני התרעה, מתקני תצפית ומתקני בקרה משוכללים ביותר של חילות האוויר, הקשר והמודיעין. הפעולה לשחרור מוצב החרמון נדחתה מספר פעמים, עד שניתן היה לדכו כוחות מתאימים וסיוע אווירי וארטילרי. בימים 19 ו־20 באוקטובר 1973 היה חשש, כי לא יהיה אפשר לבצע את הפעולה בתוך שתי יממות כמתוכנן בשל מזג האוויר הגרוע. השמועות על הפסקת-האש הכללית העומדת בפתח והידיעות כאילו 40 מאנשי המוצב עדיין נצורים בקומה התחתונה וממשיכים בלחימה, הביאו את שר הבטחון משה דיין לכלל החלטה להורות למטכ"ל לבצע את הפעולה בלילה ה־21-22 באוקטובר 1973. בלילה שלפני הפעולה (ליל ה־20.10.73) כבר התמקמה תצפית מיחידת סיור נבחרת, ב"מצפה שלגים", והושלם תכנון המבצע והתיאום עם חיל-האוויר.

מבצע "קינוח" תוכנן כמבצע דר-חטיבתי מתואם להתקפת-לילה, שיבוצע על-ידי חטיבת גולני וחטיבת הצנחנים (בפיקוד אל"מ חיים נאדל) בסיוע מאסיבי של חיל-האוויר ובסיוע ארטילרי צמוד. ראשונה הופעלה כבר בשעות אחה"צ (21.10.73) חטיבת הצנחנים, שהונחתה במבצע מוסק במספר סבבים של מסוקים במרום החרמון בעורף הסורים, והחלה בכיבוש הרכס מצפון לדרום. סה"כ הונחתו כ־600 צנחנים (תחילה הגדוד של סא"ל חזי שלח ואח"כ הגדוד של סא"ל אלישע לשם), שכבשו במשך הלילה את כל יעדיהם מול התנגדות קלה יחסית והשלימו את ההשתלטות המלאה על "מוצב הפיתולים", "מוצב המצוק" ו"מוצב החרמון" הסורי. בפעולה נהרגו שני צנחנים. בערב ה־21 באוקטובר 1973 הופעלה חטיבת גולני שוב בהתקפה ישירה בשני צירים, כוח רגלי וכוח ממונע, מאזור הכפר הדרוזי מג'ד-שמס אל עבר מוצב כתף החרמון. הקרב היה ארוך ועקוב מדם, ונמשך בהפוגות קצרות כל אותו לילה. החיילים הסורים, שהיו מאומנים ומצוידים היטב, נערכו בעמדות שולטות, רובן ככולן מחוץ למוצב. חיילי גולני נלחמו הפעם בקרב על "העיניים של המדינה" בעקשנות מיוחדת במינה.

רציתי להביא לך משהו-
משהו מן המלחמה.
לכן כתבתי את השורות הללו,
השורות הבוכות וצוחקות,
שורות מן המלחמה.
כן, אלה השורות המעטות שנשארו לי
מאותם ימים גדולים ואפורים.
רציתי להביא לך משהו-
משהו מן המלחמה.

ראשון תביב הוא גדוד הטירונים, גדוד "ניצני-הגולן", הקולט את המתגייסים-מתנדבים לגולני בבסיס האימונים החטיבתי והופכם מאזרחים ללוחמים בתוך תקופה קצרה. אחריו - גדוד ביה"ס למ"כים, גדוד "אריות-הגולן", הקולט במסגרת ביה"ס החילי למ"כים את בחירי הלוחמים ומכשירם לתפקידי פיקוד כמפקדי-כיתות.

**בתפקידו האחרון שימש גד כסמג"ד הבא"ח -
בסיס האימונים החטיבתי של טירוני גולני**

יום כיפור
השבוע

הקורבן האחרון של מוצב החרמון

שמונה שנים אחרי הבריחה ממוצב החרמון רדפו החלומות את רביסרן גדי וידובר, שהיה ז'פקד המוצב. מתוך שינה היה ממלמל את שמות הנופלים ומתעורר שטוף זיעה. בליל ה-23 בנובמבר '81 לא התעורר מהסיטו הזה. אלמנתו דינה אומרת שמעולם לא הסכים לדבר אתה על הקרב ההוא, שם דבק בו לנצח הכינוי "ברחן". וידובר נשאר בצבא ועשה כל שביכולתו למחוק את הכתם, אבל המשקולת הזו מחצה אותו בסוף. גדעון מרון משחזר את מסלול דעיכתו ומותו

גדעון מרון ■ צילום: אלעד גרשגורן

היא מפולין. הם הכירו בחוף לארץ, וכשהגיעו כבר כונן ארצה נשלחו למעברת תל-כביד, ליד המכון הפתולוגי באכר כביד, שם נולד בנם הבכור יוסי, וכחלוף שנתיים נולד גדי. המשפחה עברה או לשכונת הר-יוסף בתל-אביב, שם נולד שלמה, בן-האקונים. שלמה נולד כקרב יום-הכיפורים של שנת 1954. בלידתו חל סיבוך, והאם ציפוריה נפטרה תוך כדי הלידה, כשהייתה בת 29, כנולד בנה גדי במחנה.

שלמה הצנינוק נשלח למסין בית-יתומים של רוצ'ה, והאב צבי, שעבר כפקיד במשרד הבריאות, גידל לבדו את יוסי ואת גדי. איצו, יצחק ברוך, חבר שלו מהשכונה, וזכר את גדי כילד שובב ופעלתן. "לגדי היה ראש פודה לכל מיני מעשי קונדס והתחכמויות". ללימודים לא היה לו ראש מי יודע מה, אבל אחיו הבכור יוסי לא וזכר כי סכל מחסרן האם. "הוא היה בן שנתיים כשנפטרה, ונרצל לזנך מצאצאת כזו. או נחם שגד דלנו אחד את השני, ואולי לא היה מי ש צדי נבולות, אבל אבא נתן לנו הכול, ולא דרענו מחסור".

החבר איצו זכר את גדי כילד משקבל וחלה סילים. כל חופשה מבית-הספר הוא היה עולה על מרס של חייל, עוצר טרמפים, וככה היית ממועבב אתו בכל הארץ. גדי היה מר ירד בבגדי-עיקבא. כשגמר את בית-הספר שבח במגמת חרשת,

תכנן לעשות משהו כצבא במסגרת המקצוע, אבל התחיל רס כששמע שיצטרך לחרוץ שנה בעץ. הוא התגייס לצנחנים, אבל עוד בריצת הגייסוס התחרס והחלים ללכת לגולני. הוא התחיל סידונות במאי 70, או בכינויו מחזור "מאר מא", שלאנשי יצא שם של אינדיאנים. אבל גדי היה מרדצו, ועשה את כל התסס עבר קורס מ"כים ומ ש"קי מרגמות, זככר כשלכ הזה, אומרים האחים שלו, זהו התחיל להיות מרדעל על הצבא, ודיבר על הצבא כאורד-היים".

הדרך לקורס קצינים בבה"ד 1 הייתה טבעית. אבל דווקא שם נתקל באישה קר שי רוצה להריוח את עצמו, מפני שהיה לו קשה עם הוסי קים הנוקשים של הקורס ועם הלימודים. בסוף התגבר, סיים ונעשה קצין. הוא לא חזר לג'ודיים של גולני אחרי הקורס,

לא היה מוכן לדבר על עניין החרמון, גדי וידובר

בלילות היו המתיס ממוצב החרמון מגיעים אליו, מתעורבים בחוך שנתו המרדפת, לוקחים אותו אל מחוזותיהם המסוימים, עד שנשבר מקץ שמונה שנים ומת. בלילה חורפי אחד של 23 בנובמבר '81, כמעט שמונה שנים לאחר שנמלס על נפשו בראש קומץ חיילים ממוצב החרמון שעליו פיקד, נפל רביסרן גדי וידובר על דרפת הסלון בביתו בעפולה, וחרר קצרות, והתפתל והח ויר את שפתו לכרדא.

הוא היה בן 29 בשנת, איש שמן מאוד, עייף, רדוף עד מוות מאירודע הבריחה ממוצב החרמון שרבק בו מאו. שנים רבות כל כך חלפו, ואלמנתו דינה זוכרת בחרות מאכיבה את ריטואל המוות: צעקות בשם המתים מתוך שינה, יקצה מבהלת כש הוא שטוף יועה, קצור הנשימה. ריטואל שאוד כמעט מרי לילה ליל הבריחה מהחרמון. אלא שבאותו לילה גדי מת.

היא זוכרת שהיה גשם, וגדי שהיה סגן מפקד כסיס הטיירד ניס של גולני, הגיע הביתה לאפטר של לילה. כבר היה מאר חר, והוא נורם במריו בכורסה בסלון. היא ישנה בחזר השינה עם שלושת הילדים הקטנים, דבוקים זה לזה. מתוך שינה שב עה אחרי-כך את גדי: נחודת שורקות, למלולים, קטעי מילים שבורות, שדושו רגליים, פתיחת ברו. "קמתו נבהלה. ראיתי

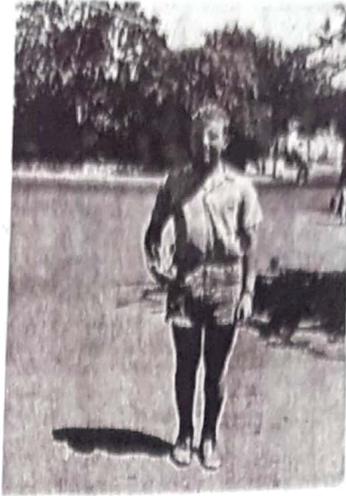
אותו מהגב, רוכן על הבר. אמרתי לו, מה יש לך הוא לא הסתובב, רק אמר תכיני לי וזה מהמטבח ראיתי אותו מס תוכב בסלון. כמו שהרדתי. הר לך חצווי, חצווי והלך, עד שנ פל. הוא נפל על הכסו, ומכיוון שהיה אז מאוד שמן וכבר לא הצלחתי להפוך אותו".

מוכת והלם היא יצאה מה בית מורפסקת על רלתות הש כנים, צועקת לעורה. מישוה הועיק אמבולנס. הגיע חובש, פרש אלונקס, אבל הוא היה כבר, ולא הצליחו להודיעו למסטה. ארבעה כסנים התגבר בו ונטלו אותו בירי וברגליו, וגררו אותו בנגרס המרדנות שלוש קומות, גופו נחבט מרי פעם במדרגות האבן, הכניסו אותו לאמבולנס. כשהגיע לבית החולים קבע הרופא את מותו, וכך, שמונה שנים אחרי נפילת מוצב החרמון, נפל מפקד המוצב.

בשנת 1949 עלו ארצה שני נצוליי-השואה צבי וצבי

שובב ומפילתן,
יידובר בצעירותו

החפץ המפורסם

ויקיים בכל מיני תפקידי קצונה במסגרת הצבא הארצי, עד שעלה שנה לפני המלחמה אל המצב החמישי.

המדים שלו והמדים כי ארבע מאות את השירות במצב זה" מן הוציא אצלו שרבי מדי פעם מימי לו שלמה שמואל במצב המצב כולו כביש הוא גילה בחיפוש כל מיני ליקי ים הימי לו שפועל גם כפני המצבים עליה, אך באחדות של או נפל המלי על ארבעים פרעות.

באותה תקופה גם הכיר את רינה בעצם הכיר אותה ולא ידע שזה היא "ידידתו" במרוכזת בפיסוד צפת, ודידתו מעב" זה שידת למצב החמישי, גרי הזקשר כל פעם וככה ונתחל בו לוצר, אהבתי את הקול שלו. היכרנו אל תוך הלילה הוא היה ריקוקים כזה החריפה רק במספר קוד. אני אפילו לא יד יתי שהיא מספר מצב החמישי, כמה ריבונות עד פרוץ המלחמה והן נחזק הש"א.

כבר נמצא רבות על גפילת המצב, על האנשים שלא הי כשרי ללחימה על קומץ החיילים מגלגלי שגלכוד בנחוכ ול חמו מל מאות חיילי הקומנדו המדיים שעלו על המצב. נשי שי במשך, הם לפני פרוץ המלחמה, היה גורי בדרוכו לחיפוש חג. הוא מיהר לצאת במשך מוקדם הביתה כדי להמשיך לה גיע לאוכרת לאמו צעורה. אמו יצא מרוץ קובליה, אחד הדיי לים החזיקים במצב, שגפיל בשכי המדיי לאחר מכן.

הם הגיעו עד לבשר הרדודי מספרה, אלא ששם עצרו אותם שומרים צבאיים, הורדו להם לאחור מיד למצב.

במשך חסר כשרי המדיי קצין התצפית הקימי מנו צבי אי לוך (במכ"י) שהמדים מדידים רשתות המראה מהבליים. גרי הזקשר בראנה שוב ושוב למפקדת המדיכה בבקשה "לעשות משהו למצבנו", ובעצה כי "בעשה כל מה שצריך להיעשות" למינהן קטקו אותו במקרה קצרה "לודות מהגל" בשתיים כצ' והיים הוא עמד על גג המצב יחד עם משקף מודלסת גלגלי חגי פועק (שנודע מאוחר יותר) וסודריך קובליה.

החלפת המנהג, גדי שהיה לסודריך לודות ולהפעיל את האופקת. מגורים ראשונים האלו להתמוסך בוצר המצב. גרי הזקשר פעם

נוסעת למפקדת החטיבה החזקתו ממש שימרו בהסגה על המר צב. "אין לכם מה לומר", הוא נצטו, "הסתגרו בתוך המצב חד כו. למצב הישפון לא יוכלו לתיכנס אפילו עם סולרודיים".

המצב הלך והאפיר. אנשי קומנדו סודים נצטו ממסוקים כדי צר המצב. הידידים שובכשוו ללחימה היו קומץ אנשי גולני, שהיוו כוח אבטחה של המצב. גרי יידובר היה האדם היחיד במר צב, שהכיר את כל מודלתי המסופעות. הוא הציב את יוסי תוד כוקיד כפתח אותה המודלית, נתן לו ארבעה רימונים ומסי פיר מהמטות קוד, אך לא הסביר לו להיכן מובילה המודלית.

נוספתיהם של אנשי המצב הולכו ונצטרפו בכונקור המרכזי. הסורים והצירי ריטובי גו אל תוך המודלית, וצעתה היו הלוח מים מצמידים תחבוכיות ספוגות שתן כסגולה כנגד הגו. לפ עשה, היו עתה אנשי המצב מחולקים לשתי קבוצות נפרדות: חבורה לשכללה את מספר המצב גרי יידובר, חגי מונק מ"מ גולני, 'במכ"י' צבי אילון, ירדיה בך ששרייה, פילואימניק, שהגיע רק יום קודם לכן למצב, חיילים גוססים. בנקודת זמן כלשהי, נקודת ייאוש, החלישו אנשי הקבוצה של גרי לנסות ולכרות מהמצב. עשר שנים לאחר המלחמה אמר אחד מהק צינים כקבוצה, עמר רבינוביץ, לעיתונאי איתן הבר: "המריע לי מאור כשעזבו את המצב. זו הייתה הרגשה מבריה, הלים".

בראש המוד צערו חגי וגרי. עמר רבינוביץ היה במרכו. הגמלטים עלו פעמיים על המארב סודי. רובם נדרגו. ירדיה בך ששרייה היה נהג נגמ"ש במצב. כשעלו על המארב הסודי, נפצע, גרי הגיע אליו ולקח אותו על גבו. "אם נצא היים מה סיפור", אמר לו אנ, "אקרא לילד שלי על שמי". "גבר" אמר לו גרי, וקשה בידו תנועת ביטול. "מולכם אוקרים כך".

אבל ירדיה נשאר בחיים, ולכן שגולר מקץ מספר שבועות קרא גרי. גרי יידובר היה אורח הכבוד במדיה. "אני זוכי", אך מר ירדיה היום, "ששרי היה שיל לגמרי. קול, אבל קצת המוש הוא והדוקסור ראו המון גופות ונכבשו קצת להלם". גרי, הבן של ירדיה, לומר היום רפואה. בקורם קצינים בצבא כונב את פרק המורשת שלו על קרב החומון.

הקורבן האחרון

דינה זוכרת בחדות מכאיבה את רישואל המוות: צעקות בשם המתים מתוך שינה, יקיצה מבוהלת כשהוא שטוף זיעה, קוצר נשימה. רישואל שחור כמעט מדי לילה

מישה קשה עם
השניים שהיו,
דודו גנדי של
הזמן שנקרא
על שם

(המזון מעורב קודם)

האדם היחיד את דודו גנדי קשה והשניים שהיו
החיים היה יושב הון, עבד המפקד, של גנדי
אם שתי ילדים במחנה, קבל את המזון המזון
ממנו ב, והם לא אכלו לאחד היחיד של המזון
מן מלון, אני קלמנט את שלוש המזונים מהמזון שתי
בה, או היה מתור לעשות זה מה שהיה עשה קבלתו אלום
במק, היה בוסטון, הם היה מחפשים המזון, המיד לשלוח
הזמן לאמריקא פאריס, מחיל גנדי.

הקורבן האחרון

**גזויים ראשוניים החלו להתמוצץ
בחדר המוצב. גדי התקשר פעם נוספת
למקדת החטיבה וממש התחנן
שיפתחו בהגזזה על המוצב. "אין
לכם מה לפחד", הוא נענה, "הסתגרו
בתוך המוצב וחכו. למוצב החרמון לא
יוכלו להיכנס אמילו עם בולדוורים"**

ה היה עם כליל המגיש עם השניים מדין קוד
ליו, הוכר המזן שלו ממוצב, נאל בשתי, ומגיש את
גדי באחד ערב בבית-ההכרזה בוכרדי-עקב, הוא
לא חזר כיום מגישה קשה עם גדי. "היו גברים שונים, וא
גדי חזר שדחבטנו, זה לא חזר משהו היג, אבל גנדין
ארגולס, שהיה איש דיל-האודי כמוצב נפל בשבי, פכר
מגישה קשה, "אני חזר שדחבטנו בו ברכים מאד קשים, אני
מתכוון לשכייים שהזרו, אור-כך הוא נעלם מתאם, האמת
שאני לא חזר מה אמרו לו, אבל אני חזר שאור-כך יריברג
כינינו, ואמרנו שאולי לא היינו זוכים לרדת עליו כלום
חזק."

"ומצב", אשמרת ריגה, "הלך ונעשה יותר קשה, הוא הסת'
גדי, היה עצוב מאד, ובלי להחלשות הנוראים הללו, לא יר'
עמי מה לעשות, אך לעודד לו. היה איש כזה צנוע, אפילו את
הדרגות שלו לא אהב לענוד, או שלכש המזן, ועד שהוא קיבל
את הדרגות, והציא לו את נוספת, למת אתה לא סתם רר'
גותה שאלתי אותו פעם, והוא אמר, "הי גנדי, זה לא החשב'
"וככל שהשנים עברו זה נעשה יותר גרוע, הוא חזר כל הר'
מן בצבא. נקשי מגיע הביתה, וכשחיה מגיע היה שחר, "שכ'
כלי, פשוט, רק הלך השמין, הלך והסיט, כאילו את כל הכ'
צבים שלו והציא על האוכל, היה מגיע סחוט מעייפות, טרם
על הביטא עם בגדים ובנוקר הולך, נולדו שלוש ילדים
(שניד, צפריר וציפי), והוא לא ראה אותם בכלל, אפילו ללי-
רוח שלהם לא הגיע, מה אפשר לעשות, אמר לי, יש המון
עבודה בצבא, ואני הרגשתי שכאילו כל הזמן הייתה לי כראש
השאלה של הממסד והצבא - למה כרזתם אבל הוא שאת, ורק
בלילות רוציא את האכאים שלו."

חרי המלחמה מילא גדי בעיקר תפקידים: חשבון קצין
אספקה, קצין מבצעים, קצין הדרכה, ולכסוף סגן ספ'
קד בסיס מיוזנים של גולני, גנדי השימי לא עזר
את קידומו, אבל מעודדות של הסוככים אותו אני מפרסם כי
איכות הריבית אבל אותו, הוא היה בסתם שכתם הכרת רוח'
ומכשיל אותו, ונתן מניין, ודבש שאיש לא עזר את הק'
רום של גדי, ודובי, והזן משיאם שלו, גם איצו, המכר את
לדוד, מייחס את השמנה של דודו, לנסיגה במספרות.
"יכול להיות שגם ממלחמה, אין ספק, אבל בסופו של דבר,
הכול תורשה".

גדי אלהרר היה נהנה שלו במפקדת החטיבה, האיש הכי
קרוב אליו, "כליכך קרוב, שאחרי שהלכתי לקודם קצינים,
כליכך הנובענותי אליו, שהדחתי את עצמי כדי להודו לה'
יות נהנה שלי", אחרי שהשתחרר שידת אלהרר בביחיה המס'
ויה במספרה, והיום הוא בעל חנות גרולה, "קודם מל, הוא
היה כדראם אריד בעל כל רוב, חידר-מגולה, הוא היה קצין
ההדרכה של גולני, וככה היינו גומאים כדרי-שלי את כל
הארץ, היינו צוות, הוא קרא לי קווימי ממשקן קרימולג, ובר'
לם קראו לו בחטיבה גדי 200, על שם הדי-200. כולם אהבו
אותו, הוא היה חברהמן, מסור, לא עשה שום סקט מהדינות,
חבר של כלם.

"הקטע המזון היחיד היה כלילה, השינה שלו, אני הייתי
היחיד שמוכן לישון אתו באהלה, החברה אמרו לי אתה משר'
גע, יום אחד תקום עם גופה, הוא היה נרדם, מתחיל לעמוד
באופן מסור עד כדי עצירת נשימה, ותוך כדי זה היה מבאי
קטעים לא בחורים, כמו מפורות ושמות של אנשים, בתחילה
הייתי מעיר אותו בבהלה, והוא לא היה חוזר כלום, היה אומר
לי 'עובד קדימ, אתה מרבר שטויות', אחר-כך קלטתי יותר,
ואמרתי לו על איוה שמתה הוא ריבר, והוא אמר לי שאלו הם
חברים מהחרמון.

"הוא לא היה מוכן לרבר על עניין החרמון, הוא רק התבטא
פעם שהם חיפשו שעיר לעזאזל, הוא אמר לי שהיה צריך כוח
משפטי כדי להתמודד עם המערכת, והוא החליט לא להתמ'
דר עם זה, אני וחשב שאת התוסבל הוא ביטא באכילת יותר,
הוא הגיע ל-150 קילו כמו כלום, הוא היה כליכך שמן, שאמא
שלי הייתה תופרת לו מדים מיוחדים משרימה של כמה זוגות
מדים, פעם סיפר לי שהתחיל לאכול אחרי המלחמה, בכל אי'
פן, על החרמון הוא סיבר לרבר, כמעט סירב, היו לו כל מיני
חצאי רמיות, 'תפר לי חזק', הוא אמר לי פעם אחת."

פעם אחת עלו יחד לחרמון, 'הלכנו לדוג בבנאי, גדי
היה משוגע על דוג, תמיד הייתה לו ערכת דוג באוס, פתאום
הוא אמר לי, סע לחרמון, ואן, בפעם הראשונה, הוא ריבר, הוא
ריבר בטון של אום שמתנצל, הוא כאילו הסכיח והתנצל,
הקול שלו נסרק, אני וחשב שגם היו לו דמעות בעיניים, הוא
נכנסנו למכות, והייתה שתיקה מעיקה, ופשוט נסענו בלי
מסרה, ככה שעתיים בודכים של הרמה, נוסעים ושוחקים,
ועד הינו אני וזכר את השתיקה בין שנינו, היינו יחד ויחד

בערך בתקופה הוה, של אחרי המלחמה, הוא הכיר את ריגה,
"עולם קטן", היא אומרת, "הייתה לי חברה מוכיכות, שיצאה
עם קצין, ששירת במחנה נפח ברמת-הגולן, היא הציעה לי לה'
כיר חבר של אותו קצין, לפני שפגשתי אותו היא היחירה אותו,
את הילכת להכיר קצין שהיה בחרמון, הוא מאוד פגוע וסובל,
תחייסתי אליו בסבלנות, הגעתי לנפח, וראיתי שגדי זה באמת
אותו אדם, שהייתי מרברת אותו בשלפון כל הזמן, ככה התחלתי
לצאת, הוא היה מאוד ביישן, הייתי האיש הראשונה שלו, הוא
היה עצוב, הראיתי שהוא סובל.

"גישתי לרבר אתו על מה שעבר עליו בחרמון, והוא הסת'
גדי, סירב, אחר-כך, כשהתחלתי לישון יחד, קלטתי את התופעה
של הצעקות בלילות, הוא היה נוח, ופתאום מופע וצועק מתוך
שינה שמת על אנשים, הייתי מעירה אותו, הוא לא היה חוזר
כלום, עמד ליד החלון, שאף אומר ונגוע."

כ-75 גינזאק טקסס צנוע כרכנת בעפולה, באותו לילה
אחד החרמון הוא חזר לצבא, "כשחזרו השבויים מהמוצב", היא
מספרת, "לאחר שמונה חודשים, הוא אמר לי שהוא נוטע לב'
קד אתם בבית-ההכרזה בוכרדי-עקב, ביקשתי להצטרף
אליו, הוא סירב, בסוף התוצבה, כשהגענו, ביקשתי לצאת ולח'
בת לו לובי, הוא הצעבנו, התחיל לרבר אתי כמו בפקודות,
כשום פנים ואופן לא, הוא אמר לי, את תחכי לי באוס, הייתי
בהלם, חיכיתי לו במכונית, והוא חזר אחרי שעה חיוור, מתנח,
הוא התעלם ממני, כאילו לא הייתי קיימת, רציתי לנחם אר'
תו, להגיד לו משהו מעורר, אבל הוא הסתגר כמו קונכייה,
סירב לצנות על השאלות שלי."

המזון מעורב קודם
האדם היחיד את דודו גנדי קשה והשניים שהיו
החיים היה יושב הון, עבד המפקד, של גנדי
אם שתי ילדים במחנה, קבל את המזון המזון
ממנו ב, והם לא אכלו לאחד היחיד של המזון
מן מלון, אני קלמנט את שלוש המזונים מהמזון שתי
בה, או היה מתור לעשות זה מה שהיה עשה קבלתו אלום
במק, היה בוסטון, הם היה מחפשים המזון, המיד לשלוח
הזמן לאמריקא פאריס, מחיל גנדי.

במסגרת הקרב על הכבוש שלו התמודד גם עם ועדת הוד'
קדה שלאחר המלחמה, כמוצב החרמון עסקה ועדה שבראשה
עמד אז תא"ל יהודה גביש והיוזם ראש המועצה הצבאית לה'
בצות החייל, ירידה בן שטרית מספר שבועים האחרונה פגש
את גדי בקריה, כשכא להעיד בתועדה, "פתאום אני רואה את
גדי עם מרפזי תשעה באב, אמרתי לו, מה קרה לך? הוא היה
עצוב כזה ואמר לי, שאם מנסים להמליץ אותי, לשים עליי את
התיק, עוד מעט יצדק שאני אחראי למלחמה".
המסקנות של ועדת גביש חסירות עד היום, והעומד בר'
אשה מתקשה היום לזכור את גדי ודודו, "אבל במגבלות
היזכרון אני יכול לזכור כי במידה מסוימת הוא לא היה בס'
דה, ובמידה מסוימת הייתה לו אחריות, ועוד פעם, במגבלות
היזכרון, הוא לא פעל במאה אחוז, אבל למיטב זיכרוני, לא
סמסנו עליו כחשם אחראי, אל תשכח שלא היה התרעה, וגם
לא הכינו אותו כמפקד לאפשרות, שקודתו בסופו של דבר".
איצו, חבר הטוב של גדי ודודו, אינו חוזר את הסיפור על
התועדה, "אני חשב שבאופן אישי הוא לא הרגיש אשם על מה
שקרה בחרמון, מה שאני כן חזר שהוא אמר לי שאלוף אבר
הם אורלי דל, שהיה אן ראש מנהל הסגל, הטיח בו 'אצלי
אתה לא תתקדם כצבאי".

צבי אילון, כמכ, נפל במהלך הכריתה, אחרי שוך הקרבות
בחרמון יצא אבי, תת-אלוף אברהם אילון (לבן), לתפיש את
גופת בנו, מאז הפכו חייל למאבק אובססיבי לסיפור סטיגמה
הבוחרים, שרביקה בבנו ובחבריו, לפני עשר שנים, כשהוא חר'
לה כבר במחלה קשה, ראין אותו העיתונאי יגאל סרנה
"ואני סופר שיש שני קצוות, לעניין הקשה של הביטולן והק'
צה של המעברה, הביטולן הוא לא של הילדים שהיו בפנים ונ'
נשפו למעשה כדור המספרים הכיכירים, והמאשימים הם אלה
האשמים, כל היה גם בנבעה-69, בניצנים ובמוצב החרמון, כל
הסעויות שם הודבקו לילדים שישבו בפנים, בתוך עשן ורי'
מזנים שהסילו מהארוכות".

בשבילם זהו יום זיכרון

ידידיה לוי ודוד נחליאלי הם שניים מבין 17 לוחמים, שהצליחו לפלס להם שביל בריחה ממוצב החרמון, היום לפני 14 שנה. האימה מבקרת אצלם בכל יום כיפור מחדש

גבו הציל את חייו. שיטתו לו שאחרי כד ריח, והבסוקי לו שאם יחולד כן אקרא אותו בשמו. גרי צוק, כן, כולם מבטיחים, אמר. בנו הבכור של ידידיה נולד, כשאביו היה עדיין מאושפז בבית החולים. גרי היה בכר רית. הוא נהרג בניסיון אחרות.

מששב לאיתנו, החל לשבד במספרות, החזיק מעמד המש שנים, ואם קצת את רגלי שבעה מניסו. הפציעה לא שינתה את חייו. נותרו צלקות, אבל הדיים ניצחו, הם חזקים מכל דבר אחר. גם מירי האויב הנוראי, הנחרת את לשנה כיסודי. הוא בכל יום נחליאלי מרמת השרון, הוא בכל

סוכנות ביטוח ארדס' ברוחב, מרדוכבא, נשוי ואב לבן. יא את החרמון באותה הבת רת לוחמים. נפצע קלות, נשכח המסדר להילחם עד סוף המלחמה.

יום כיפור איבד בעיניו את צימנו הר תיר, אמר נחליאלי. זה יום זיכרון למלח מה לא האמנו שנשאר בדיים כשבישנו להם לס דרכנו החוצה לא השכנו שיש לנו סיכוי.

נחליאלי פוק את מוצב החרמון כמה פעמים בשנה, מגסה לשתות, כמו לא מאמין את הנס שאירע לו ולחבריו. מריש כמו גרי לד מודש. עד היום הוא שומע את הצעקות לעזרה של חברים שנפצעו, מתחמץ שוב ושוכן לזכר חוסר האפשרות להשיע. גרי, הוא אמר, איך שהכל כמעט נשכח. ■ אורנה אורן

ידידיה לוי, חשב לשחק ביליארד

מפדות קדם לכן ויברטו על תוכנית לע תעה, והגה ממוסד. בהחלטה מהירה הצליחו 17 חיילים לפ רוצ החוצה מן המוצב המוקף, כדי לנסות להתחבר אל כוחות צה"ל בגיזרה. ידידיה היה ביניהם. אז כבר היה פצוע מפגיעת כדורים בכתף, בחזה ובזר, אולם הצפון לחד ות היה חזק מכל פגיעה. צעדנו כפוח, אבל בהדגשה שנגיע הביתה בשלום. הוא זוכר את שעות ההליכה תחת אש, ללא מוח. מישהו נפצע במפשעו וזעק מסאבים. ביקשתי לרוץ אליה, לא נתנו לי. לא רצו להתעכב. עדימה אמרו לי. לא יכולנו לעזור למי שנפצע. רדפו אותנו. המוות היה מוחשי. שעה קלה לאחר מכן עלו על מארב ידידיה מעד הנפצע. גרי, המפקד, נשאר אוחז על

לפני 14 שנים הם היו שניים מבין 17 לוחמים שיצאו לפלס ודכם ממוצב החרמון והצליחו בידי חיילי קומנדו מדיים. ידידיה לוי ודוד נחליאלי, הראשון חושב שתחתק את השני שוב בה בשבילם יומכיפור הוא יום זיכרון.

לוי היה יומן מוסר בזרי התסה המקר מיים הבקלים של הממשכה" בתחנת. פן געש ת-שפודת. נשוי ואב לשלושה.

היה נסע דו במוצב החרמון ביזם גופלו. הניע אליו כמינאמיניק, נהג נגמיש בחסר בה המרחבת. בקושי שנה משוחרר, נשוי מרי, אשה בודד השמיני. אמור היה להשי תחד ברי במקומה, יום ב.

בבוקר של שרי יום הכיפורים, 5 באוקטובר, בתום סיווד שיגרתו של פתיחת צדיים, במסגרת לעלות עם הנגמיש לחרמון, לחגי בור. לא הבד שם איש התייצב בפני המפ ק, גרי ויצבור ולי, ונישנה לאולם המרכזי, להעביר את הזמן אצל שולחן הביליארד. המצב לא נראה רע. הייתי כסוף שלסיים את שירות המילואים בצורה כואת, זה צופא, משוחרר ידידיה.

למחרת הוצלה הפגזה מאסיבית לקעקע את המוצב. עד שקלטנו מה קרה עברה שעה, ניכר ידידיה. אפרי שעה נוספת הש תורה, רמפה, הוא הגיע והיחידים על נוכחות חיילי אייב בוצר המוצב. השאננות והחלמה בצורה חיילים הולו להיפצע. ההדגשה הייתה נוראית רק שעה

גדי עם אביו אחיו

עולה לתורה

במחנה קיץ "דן כרמיאל"

בנעוריו

בתקופת הצבא

גדי ודינה

ביום חתונתם

אם צוד החושק דם ואין כובע לוי
ואם היט ארעם
על תורן ספונתי הדלוקי אמא
עושה על אש

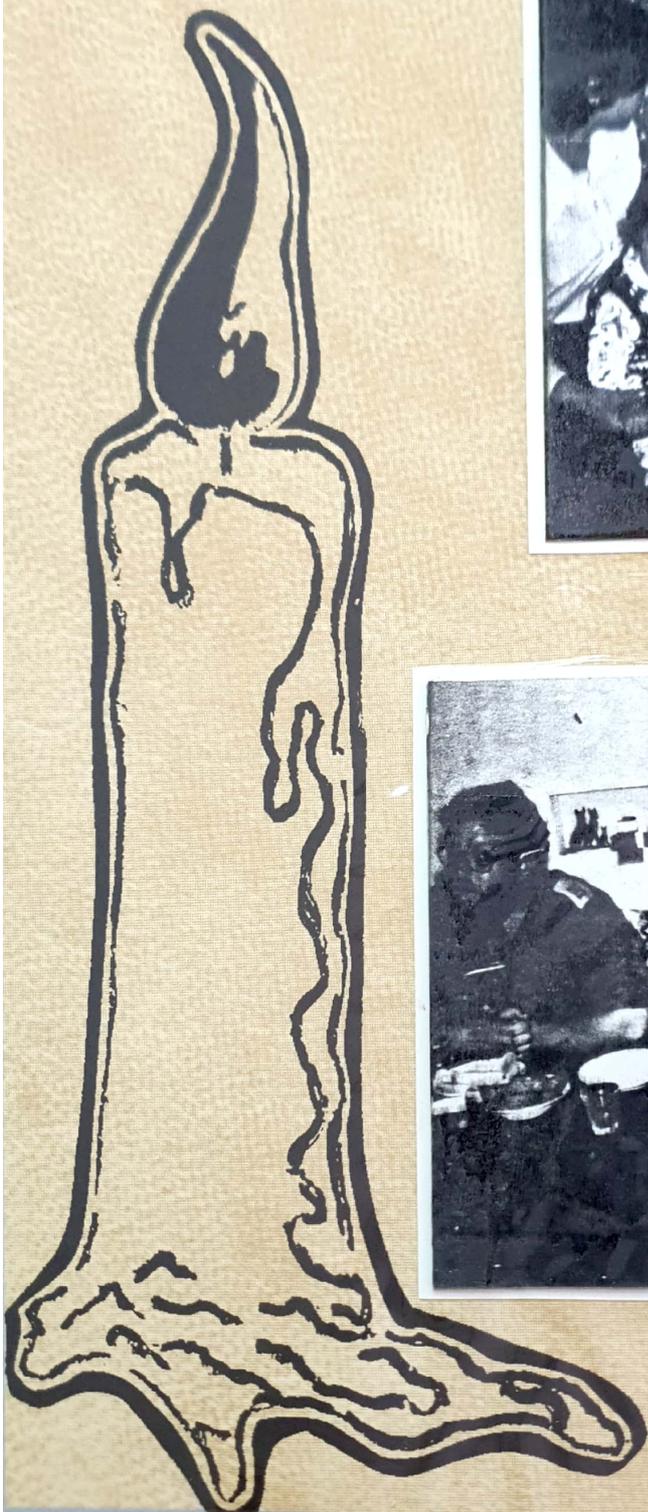
ואם החווירו צד בלי שחוק שמייט
וחוט השחר דק
הושיטי יד חמה, ברכיני אמא
ולב אב לב יחלק

כיפת לבה מצל
תחתי תהום ודמי
שאני גל, שאני גל
אל ארץ חלומי
שאני בתבונה
ואל תשא נא מה לוי
ציפור קטנה, ציפור קטנה
באופק מחכה לוי

אם כלתי בחלומה תופרת
כותנות לאהוב
נשקיה חרש על מצחה, הו אמא
אמרי לה כי אש
ואם תשא מה הנתיב היט לוי
ומה לוי אצודד
האידי לה מנחת פלאים, הו אמא
ארק שיוולד

גדי, דינה והילדים

צבא הגנה לישראל

יחידה ר.צ. 01410

יב' בטלן חש"ב

8 דצמבר 81

לכבוד

צבי זידובר
ר"ת קהילה וורשא 97
הדר - יוסף
תל - אביב

בנך רס"ן גדי זידובר ז"ל, נפטר ביום ב' כז' בחשוון תשמ"ב,

24 נובמבר 1981.

בנך היה מפקד שנחן דוגמא אישיה ודרש מעצמו יותר מאשר
מפקודיו.

היה בעל רצון עז להשקיע ולתת ממיטבו, מפקדיו נהנו לשכחו
וחבריו ופקודיו אהבוהו.

הריני מביע בשמי ובשם חיילי היחידה את השתתפותנו
באבלך הכבד.

צבי כץ - סגן אלוף

מפקד *תפקיד הבטיח*

צבא הגנה לישראל
העטה הכללי

תעודת הוקרה וכבוד לזכרו של

רב סרן גד זידובר ז"ל

אשר פעא את עותו בתקופת שירותו ב-צה"ל
ביום כ"ז בחשון התשמ"ב.

רב סרן גד זידובר
שרת בשירות הקבע ב-צה"ל.
הוא ראה את שירותו כשליחות
ונשאו בעסירות ובאהבה.

נכון ועסור תמיד, הקדיש עצמו
להגברת כוחו של צה"ל ולטיפוח רוחו
כאשר טובת העדינה לנגד עיניו.
תרומת חייו היתה גדולה.

שליחות חייו נקטעה עם עותו.
צה"ל ינצור זכרו.

חשה נתיב, אלוף

ראש עט"ל/אכ"א

כ"ט בחשון התשמ"ב

26 בנובמבר 1981

גדי זידובר ז"ל